

Pacifisme
 Militærnægtelse
 Civil ulydighed
 Ikkevold
 Freds – og
 Konfliktløsning

Myten om behovet for kampfly..... 1

Andre nationer har valgt kampflyene fra. Så kan der blive råd til fredsførelse i stedet.

Tror Folketinget, at krig bedst betaler sig? 3

Vi bør skabe jobs til flere i Afrika, så færre begiver sig ud på en desperat flugt mod Europa.

Våbenindustriens indblanding i EUs grænser..... 4

Privatisering af grænsekontrollen har medført overgreb, og presser EU til militante løsninger.

Danmarks krige skaber flygtninge 5

Lars Løkkes tid som minister i Fogh-regeringen med Irakkrigen giver et stort medansvar.

Hvem stemmer for krige?..... 6

Den borgerlige valgsejr er godt for freden, for Socialdemokratiet er fredeligst i opposition.

Stort set ingen religiøse terrorangreb i EU..... 7

De færreste terrorangreb i EU er islamistiske. Oftest står der kristne separatister bag.

Manden, der reddede verden..... 8

Ny dansk film om atomraketter, en skæbneat for kloden i 1983 og en modig russisk officer.

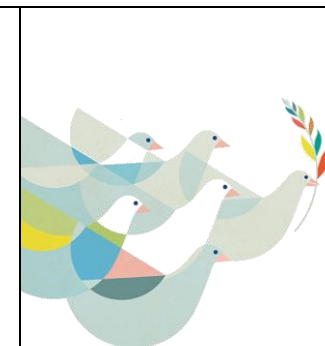
Rifbjerg – pacifist gennem et langt liv..... 10

Ingen kunne overbevise Klaus Rifbjerg om, at demokrati skabes for enden af et geværløb.

Historien om atombomben er censureret 11

USA fik skjult lidelserne, og skabte skrønen om at atomangrebet på Japan var nødvendigt

... samt andet godt og fredeligt.

**En Dag Om Fred
 FNs Fredsdag
 21. September**

**OPRUSTNING
 AF NORDEN
 TRUER FREDEN**

**Aarhus Fredsfestival
 4. Oktober**

MYTEN OM BEHOVET FOR KAMPFLY

Af Tom Vilmer Paamand

Andre nationer klarer sig fint uden kampfly og mulighed for at kaste bomber i fjerne lande. Trods dette er danske regeringer og deres sikkerhedsrådgivere enige om, at Danmark har behov for dem for at kunne eksistere som **selvstændig** nation.

Tilbage i 2007 **beskrev** Dansk Institut for Militære Studier ”*det fremtidige behov for danske kampfly*”, hvilket blev pindet ud i tre overordnede modeller fordelt på antallet af fly. Mest smæld var der i *Luftkrigermodellen* med et ”*væbnet diplomati*” på niveau med ”*verdens førende luftmagter*”. De danske politikere valgte naturligvis den dyreste løsning. Men selv inden for NATO er kampfly ikke et afgørende krav, for der er fin plads til medlemmer uden lige dette militære værktøj. Albanien, Estland, Island, Letland, Litauen og Slovenien har ingen, men får kampfly-besøg fra andre NATO-lande. Også andre europæiske nationer klarer sig uden, og det gælder ikke kun smålande som Andorra og Luxembourg. Et stort land som **Irland** har ingen og er flot neutralt. Rundt om i verden findes faktisk en hel del nationer, der har valgt kampflyene fra af diverse historiske årsager.

New Zealand på den modsatte side af kloden er et interessant **eksempel**. I 2001 havde landets regering sat sine forskere på **samme opgave**, som Danmark fortsat står over for. Deres første to svar lignede de danske, nemlig at fastholde det nuværende niveau eller at mindske det lidt. Men den aggressive *Luftkrigermodel* blev i deres rapport byttet ud med en mere indlysende tredje mulighed: *Afskaf fly-vevåbnet*. Rapporten konkluderede, at selvom ”*eliminering af flyvevåbnet rummer militære risici*”, så ville ”*det frigøre betydelige ressourcer*”. Påståede behov for at lege luftpoliti med fremmede magter og militant markere landets suverænitet stod ikke i vejen – at afskaffe kampfly sås blot som en mulig politisk beslutning.

I 2001 solgte New Zealand derfor modigt de fleste af sine kampfly og sendte resten på museum, med solid **opbakning** fra befolkningen. Som der stod i den ellers voldsomt militærglade avis **The Dominion**: ”*Et land med 3,8 millioner indbyggere støt på vej nedad den internationale rigdomsskala, kan ikke gøre alt.*” Landet siger for øvrigt også **nej** til atombevæbnede flådebesøg, uanset om det er fra vestlige lande eller fra den voksende stormagt **Kina** – men New Zealands skiftende regeringer er bestemt ikke pacifister.

New Zealand har fortsat et effektivt militær, der har været udsendt til Afghanistan og Irak, og **senest** deltager i kampen mod ISIL. Afskaffelsen af kampfly blev ikke brugt til nedskæringer på forsvarsbudgettet, men til omfordeling af dets ressourcer. Det danske forsvarsudvalg **besøgte** New Zealand i 2013 for at lære om denne effektivisering af de militære muligheder, men blev **åbenbart** ikke klogere.

Disse voldsomt dyre kampfly er altså ikke en absolut nødvendighed for suverænitet – hvilket Danmark selv er et fremragende eksempel på. Den allerstørste del af det danske rige ligger jo højt mod nord, og her er luftrummet helt uden danske krigsfly – hvilket er en parallel til New Zealand med dets **områder** i Antarktis. På Grønland markeres suveræniteten med **Siriuspatruljens** hundeslæder, hvilket in-

ternationalt er **anerkendt** som fuldt dækkende. En af den danske rapport forfatter Henrik Breitenbauch **forklarede** for nyligt overraskende klogt på Radio 24syv, at kampfly kan stå i vejen for en fredelig udvikling med stormagterne. Ved Arktis bør vi ”*tage de store strategibriller på*”, ”*ikke militarisere*” og ”*holde relationerne så civile som muligt*” for at ”*fastholde situationen som noget, der ikke handler om konflikt*”.

Et sådant fornuftigt og helt normalt diplomati anbefales altså for at bevare Kongerigets gigantiske arktiske område, mens selve Danmark underligt nok samtidig har behov for at militarisere yderligere. Af krigsforskerens to modstridende anvisninger bør Danmark naturligvis vælge den fredeligste –

mens dette **er muligt**. Danmark har afsat milliarder til sikkerhedspolitik, men de foreslåede kampfly skaber ikke venner og en fredeligere verden. Klodens konflikter har brug for andet og mere end flere soldater og våbenplatforme.

Uden kampfly kan der blive råd til at satse på **fredsførelse**, med en virkelig ambitiøs humanitær og konfliktforebyggende indsats, der kan genskabe Danmarks gode navn rundt om i verden. Danmark havde siden 1950erne konsekvent deltaget udfarende og aktivt i verdens brændpunkter, samlet med op mod 100.000 udsendte danskere. Tidligere skete dette altid under FN's flag og blå baretter, vi må tilbage i dette spor og tage angrebet ud af forsvaret. Der er behov for solid forskning i fredelige alternativer, så der kommer andre muligheder end bomber i den værktøjskasse, politikerne griber ud efter til hurtig konfliktløsning.

Et øget sikkerhedspolitiske samarbejde i Norden er nødvendigt, men vel at mærke på fredens præmisser. Problemer med militære gadedrenge i luftrummet må klares diplomatisk – vores egne kampfly gør alligevel ingen som helst forskel, når de leger med deroppe. En sådan nytænkt og fredsaftivistisk sikkerhedspolitik bør naturligvis leve op til **NATO-traktatens** (meget sjældent citerede eller efterlevede) artikel 1, hvor ”*deltagerne forpligter sig til som foreskrevet i De Forenede Nationers pagt at bilægge enhver international stridighed, i hvilken de måtte blive indblandet, ved fredelige midler*”...

Denne tekst kom i **Politiken** hvor der blev **kritik** af, at New Zealands forhold ikke var sammenlignelige. Men eksemplet skulle blot påvise, at andre nationer har fravalgt flyvevåben, og at der ikke er folkeretslige krav om at lege luftpoliti med kampfly. Dette er en diplomatisk opgave, og på lignende vis diskuterer Danmark og Rusland **ejerskab** af områder omkring Nordpolen gennem FN.

TROR FOLKETINGET, AT KRIG BEDST BETALER SIG?

Af Knud Vilby, journalist og "en slags udviklingsekspert"

Hvad får vi for pengene, når vi bomber Islamisk Stat? Hvordan får vi mere fred og ikke mere krig? Vi ved, at da vi bombede i Libyen, fik vi mere krig. Vores krigsindsats i Irak bidrog heller ikke til mere fred (så ville vi ikke være der igen).

Vi har også været i krig i Afghanistan. Resultatet er i bedste fald meget mudret. Prisen i penge og liv og traumer er kolossal. Måske umulige spørgsmål at besvare. Men jeg spørger, fordi jeg i årtier har beskæftiget mig med udviklingsbistand. Jeg ved ikke, hvor mange gange jeg har besvaret spørgsmål om, hvad vi får for bistandspengene.

Nytter det? Hvorfor er fattige lande stadig fattige? Hvorfor har vi ikke bremsset korruptionen? Hvorfor er der så meget bureaukrati? I bistandsdebatten skal man svare. Bistandsdebattens store spørgsmål lyder: Hvor mange af pengene når frem til de fattige? Den militære parallel: Hvor mange bomber rammer de rigtige og giver resten et bedre liv? Jeg spørger også, fordi vi de sidste 15 år har oplevet et paradigmeskift i dansk tænkning om internationale indsatser, og fordi vi står over for endnu et skift. Frem til år 2000 brugte Danmark lige så mange penge på civil indsats i verden som på militært forsvar.

Vi talte officielt om en blød form for sikkerhedspolitik. Danmark havde kernekompetencer inden for bistand og var respekteret for det. Fra 2001 skar regering og Folketing ned på bistanden og øgede forsvarsudgifterne. Vi blev involveret i en række krige. Et politisk flertal mente, at vi fik mere (udvikling? fred? sikkerhed?) for pengene ved at gå i krig end ved at bistå civilt. I dag bruges der omkring 4 milliarder mere på militærudgifter årligt end på bistand. I 2004, efter VK-regeringens store kniv, var militærudgifterne næsten 7 milliarder større end udgifterne til bistand. Der har været betydelige udsving, men det er næppe forkert at påstå, at der siden 2000 er flyttet 50 milliarder fra civil til militær dansk indsats. Tænk på, hvad de også kunne være brugt til.

Apropos spørgsmålene er udviklingsbistanden gennem over 30 år blevet systematisk evalueret. Vi ved meget om, at noget er kikset, men der er en masse, der har givet millioner af mennesker bedre liv og flere muligheder. Vi har ikke tilsvarende viden om den militære indsats. Det store paradigmeskift var begrundet i tro og frygt og måske i en statsministers krigspolitiske ambitioner, men ikke i viden. Terrortruslen var medvirkende, internationale løgne og fortællinger ligeså.

Nu står vi foran endnu et skift i dansk international politik. Det seneste forsvarsforlig lægger op til et fald i forsvarsudgifterne, og SR-regeringen har fastholdt bistanden nogenlunde. Derfor er forskellen på udgifter til hhv. civil og militær

indsats mindre end for få år siden. Men nu æder andre forhold sig ind på udviklingsbistanden. SR-regeringen har flyttet en milliard bistandskroner til at finansiere flygtningemodtagelse i Danmark, og får vi efter valget en V-regering, vil den skære yderligere 2,5 milliarder af udviklingsbistanden. Det er 15 procent. Krigene og kriserne har samtidig skabt et voldsomt pres for at flytte midler fra langsigtet bistand til hurtig katastrofeindsats. Verden har et rekordstort antal flygtninge. Situationen er desperat mange steder. Der er brug for humanitær ambulanceindsats.

Den gode historie er, at mange fattige lande faktisk klarer sig bedre og kan finansiere flere udgifter selv. Derfor er der steder, hvor man kan reducere udviklingsbistanden. Men som ebolaepidemien viser, kan manglende grundlæggende indsats medføre, at epidemier bliver langt værre. Og det er kun et af mange eksempler på, at katastrofer forværres af manglende langsigtet udvikling.

Støtte til langsigtet udvikling står svagt, både fordi krige kræver deres her og nu, og fordi politikerne også vil bruge nogle af de samme bistandspenge til klimaindsats, til erhvervsfremme og andre gode formål. Venstres planlagte 2,5 milliarder kroners beskæring af bistanden vil næsten skære det langsigtede perspektiv ud af Danmarks internationale bistandsindsats. På et tidspunkt, hvor klimaændringer, befolkningstilvækst og ændrede levevilkår for milliarder af mennesker sender et budskab om, at der er brug for at tænke langsigtet.

Fordi mange fattige lande klarer sig bedre end før og kan finansiere flere af deres offentlige udgifter selv, er der i virkeligheden en fantastisk chance for at nytænke udviklingsbistand positivt:

Vi kan fokusere stærkere på dem, der står uden for den positive udvikling. An være med til at løfte kvaliteten i elendige offentlige skoler, vi kan være med til at sikre, at fjerne landområder også nås med ordentlige offentlige sundhedsindsatser. Vi kan i Afrika, der er truet af skræmmende høj befolkningstilvækst, være med til at sikre, at kvinder ikke får flere børn, end de selv ønsker. Og vi kan skabe jobs til flere, så færre begiver sig ud på en desperat flugt mod Europa.

Den nye situation giver mulighed for at nytænke. Finde den rigtige balance mellem humanitær kortsigtet og udviklingsmæssigt langsigtet indsats. Mellem det, fattige lande selv kan klare, og den støtte, de stadig har brug. Og mellem krig og fred. Der er store muligheder. Forudsat at man ikke automatisk mener, at udgifter til krig giver mere for pengene end udgifter til fred. Det forudsætter, at man ærligt vil diskutere, hvor Danmark har særlige kompetencer, og hvor vi ikke har det.

Tænk, hvis man satte sig for at vurdere, hvor Danmark med held og kvalitet kan påtage sig et særligt ansvar for verden.

VÅBENINDUSTRIENS INDBLANDING I EUS GRÆNSER

Af Theodore Baird fra War Resisters' International

En række forskere hævder, at vi kan være vidne til udviklingen af et ”Sikkerheds-Industrielt Kompleks”, som ligner det kendte ”Militær-Industrielle Kompleks” fra Den Kolde Krigs tid.

Det Sikkerheds-Industrielle Kompleks refererer til forholdet mellem militæret, sikkerhedsområdet og det private erhvervsliv inden for et globalt marked for levering af sikkerhedsteknologi til grænser. De vigtigste aktører er regeringer og leverandører – samt sikkerhedsstyrker, der kræver anvendelse af ny teknologi til kontrol og styring af statsgrænser. De industrielle aktører spænder fra små og mellemstore virksomheder til transnationale forsvarsvirksomheder, som Thales, Finmeccanica, Airbus og BAE Systems.

Anklagerne om at Airbus har brugt bestikkelse for at få kontrakter på grænseovervågning i Rumænien og Saudi-Arabien viser, at den manglende gennemsigtighed i industriens omgang med stater potentielt skævvrider den demokratiske styring. Spørgsmålet om ansvarlighed bliver uklart, når det private erhvervsliv deltager i overgreb. Funktioner som at afværge migranter ved grænsen, internere dem i fangeleje og deportere dem, er allerede delvist eller fuldt privatiseret i England. En række grove overgreb, der involverer private entreprenører, er registreret i fx i tilbageholdelsescentre som fx i *Yarl's Wood* og i *G4S*-sagen om udvisningen af *Jimmy Mubenga*.

At militarisere og privatisere EUs grænser har kun ringe effekt med at afskrække migranter, men har store konsekvenser for menneskerettighederne. I et miljø med begrænset gennemsigtighed og nye retslige normer, kan det være svært at holde private aktører ansvarlige ved overgreb. Privatiseringen distancerer staten fra erstatningsansvar for skader og overgreb mod dem, der bliver underlagt kontrolfunktionen. Et første skridt kunne være at løfte lidt af sløret ved at oprette institutioner til at overvåge selskaberne, og gøre dem ansvarlige for krænkelser af menneskerettigheder.

Andre overgreb kan forekomme ved grænsen – såsom krænkelser af princippet om beskyttelse mod konventionsstridig returnering. Dette kan ske gennem teknologi eller praksis fra de militære forsvarsvirksomheder, og rejser spørgsmålet om ansvarligheden hos de private virksomheder, der producerer teknologien til grænsekontrol, men selv kan befinde sig fjernt fra overgreb ved grænsen. De seneste missioner i Middelhavet (såsom *Mare Nostrum* og *Operation Triton*) og igangværende operationer mod menneskesmugling, gør flere spørgsmål nødvendige.

Mange virksomheder omdanner militær teknologi til kontrol og grænseovervågning, selv når effekten af at bruge sådan ”dual use” teknologi mod en civilbefolkning er ukendt. Kunderne er fra regeringer og deres tilknyttede sikkerhedsapparater og helt op til økonomier som Den Europæiske Union. Det europæiske marked for jordgrænser har en anslået værdi på op mod 40 milliarder kr., hvor luftfarts- og søfartskontrollen i Europa tilsammen kan koste lige så meget. Sikkerheds-

industrielle lobbyister som The European Organization for Security (EOS) bruger store ressourcer på at påvirke EUs institutioner, og de store forsvarsselskaber kan dermed være med til at styre migrationspolitikken på måder, der kræver kritisk opmærksomhed. EU bad i maj FN's Sikkerhedsråd om at godkende en bredspektret militærmission for at ”bekæmpe” menneskesmuglere i Libyen. Den såkaldte *EUNAVFOR* mission er inspireret af kampen mod pirater i Adenbugten, men er en strategisk fejl. Menneskesmuglere er ikke pirater, og er ikke organiseret eller fungerer som sådan. Begge Libyens konkurrerende regeringer i Tobruk og Tripoli er imod EUs forslag. Det libyske luftvåben, som kontrolleres af den internationalt anerkendte regering i Tobruk, har endda advaret om at EU-fartøjer i libysk farvand vil blive beskudt.

Snarere end at søge efter løsninger til beskyttelse, eller fredelige alternativer til migrationen, forsøger EU at ophede situationen med aggression. I juni lancerede EU den første fase af *EUNAVFOR*, som er overvågning og ikke behøver godkendelse, men sætter scenen for fremtidens kampe. En række militære aktiver vil blive brugt, herunder fem krigsskibe, to ubåde, tre rekognosceringsfly, tre helikoptere, og to droner. Denne militarisering af operationer mod smuglere er uden fortilfælde, da de fleste anti-smuglingsoperationer ledes af civile politistyrker. Aktivt at angribe smuglere med militære teknologier vil have ukendte og paradoksale virkninger, som sandsynligvis vil være skadelige for migranter, og for de lokale fiskersamfund på den libyske kyst, og kan eskalere til direkte konflikt med begge de libyske regeringer.

EUs reaktion på øget migration i Middelhavsområdet har været at bekæmpe migration og menneskesmuglere med støtte af teknologier og systemer, designet af den voksende grænsesikkerhedsindustri. De fordrevne af konflikter og klimaændringer, vil fortsat være tvunget til at migrere til mere sikre områder, og militariseringen af kontrollen vil kun tjene til at forværre deres problemerne med den tvungne fordrivelse. Snarere end at investere i nye sikkerheds- og overvågnings-teknologier, og gribe til en aggressiv og militant metode mod menneskesmuglere, bør EU udtænke nye juridiske muligheder for migration, og skabe fornyelse og udvikling af beskyttelsesløsninger, som værdsætter menneskelig værdighed og menneskeret – snarere end overvågning, industrialiseret kontrol og aggression.

Fra War Resisters' Internationals flotte magasin ”The Broken Rifle”, hvis nyeste version sætter fokus på militariseringen af grænserne verden rundt.

Dette nummer og alle de gamle på WRI-irg.org/br-home.htm

DANMARKS KRIGE SKABER FLYGTNINGE

Af Arne Hansen

Som engageret i både flygtninge- og fredsarbejde står det klart, at der er en tydelig sammenhæng mellem Danmarks deltagelse i koalitionerne med USA's og nabolandes krige i Afghanistan, Irak og Libyen igennem de sidste 14 år, og så de hundredtusinder af flygtninge på vej op gennem Europa – og som vi nu har set en del af på de danske veje.

Således har vores nuværende statsminister Lars Løkke Rasmussen fra sin tid som minister i Anders Foghs regering gennem støtten til Irakkrigen et stort medansvar for de flygtninge, der nu strømmer ind i Danmark. Thi sunnierne i Irak er nu ISILs vigtigste rekrutteringsbase, fordi krigsherrerne (USA og halehænget Danmark) lukkede øjnene for præsident al-Malikis shia-regime, der groft diskriminerede og mishandlede sunni-mindretallet.

Her efter så ISIL ud som de eneste, der ville hjælpe. Nu bomber Danmark så ISIL, og rammer sikkert en del civile sunnier, som ikke engang er velkomne i Bagdad hos shiaregimet, men må flygte nordpå igennem det kurdiske område – og nu er nået til Danmark sammen med syriske flygtninge.

Også vedrørende Syrien, var de danske regeringer ude af stand til at se, at man på et tidligt stadium skulle have valgt at optræde som mægler – koordineret med FN mellem stormagtsinteresserne, og mellem det sunniske Saudi-Arabien og shia-styret i Iran, i stedet for at støtte USA's sabotage af FN's mæglingsforsøg.

De syriske flygtnings rejse er også en reaktion på nedskårne madrationer i flygtningelejrene, fordi Danmark og andre rige lande har skåret i nødhjælpen til lejre i nærområder – i en situation, hvor flygtningene ingen fremtid ser i Syrien efter mange år som kastebold imellem militaristiske stormagters egeninteresser.

Alt sammen en fejludvikling, fordi stormagterne har forsømt at samarbejde om at oparbejde en fredsfrembringende struktur med nedbringelse af fattigdommens og ulighedens strukturelle vold, og uddannelse også i fredskultur.

Se også RIKO.nu/flygtningestroemmene-er-en-boomerang/

NYE KAMPFLY ER ATTER UDSAT – MEN PÅ VEJ

Danmarks gigantiske flyhandel blev udsat på grund af valget, og nu hedder det mere løst at typevalg vil ske i løbet af dette efterår. I mellemtiden har dollarkursen øget indkøbsprisen fra tidligere nævnte 30 milliarder med op mod 20 procent.

Flyindkøbet indgik lige som krigen ikke i valgkampen, for stort set alle Folketingets partier står bag – og er også indstillede på at fortsætte kampene mod ISIL i Irak de næste 20 år, hvor de indsatte F-16 fly er ved at være slidt op under preset. Alligevel er befolkningen imod, for Gallup har målt at knap 60 procent helst vil droppe flyene til fordel for fx renovering af skoler og plejehjem.

Købet af nye kampfly er besluttet gennem forsvarsforliget i 2012, og frem til 2017 støttes det af DF, De Konservative, Liberal Alliance, Radikale Venstre, Socialdemokraterne, SF og Venstre: ”Danmark skal også fremadrettet have en

kampflykapacitet, der på længere sigt indebærer en anskaffelse af nye kampfly.” Både fra de radikale og fra SF lyder nu lidt afdæmpede toner om færre kampfly, men begge partier står fortsat ved forsvarsforliget. Enhedslisten står uden for, og fastholder sit nej til kampfly. Det nyindvalgte parti Alternativet har (efter lang tids pres også fra AMK) fortsat uld i munden, og mumler et temmelig uklart nej: ”Alternativet har i dag meldt klart ud, at vi siger nej til indkøb af nye kampfly. Det er ikke et udslag af en færdigudviklet freds- og forsvarspolitik på området – og derfor heller ikke et endegyldigt nej.”

Salgsnummeret er fortsat hensynet til beskæftigelsen, om end forsvarsmilliarder sjældent kaster varige arbejdspladser af sig. Danske virksomheder bygger ikke kun til danske kampfly, men bevæbner også diverse krigeriske regimer.

Husk at du kan frit nægte at tage arbejde i våbenindustrien. Lov Om Arbejdsløshedsforsikring §63 stk. 3 garanterer dig, at “et medlem, der nægter at medvirke til udvikling og produktion af krigsmateriel, jf. lov om krigsmateriel m.v., anses for at have fyldestgørende grund til at undlade at overtage arbejde eller ophøre med arbejdet” – hvilket også gælder for modtagere af kontanthjælp jf. Lov Om Aktiv Socialpolitik §13, stk. 7, punkt 10.

AMK er aktiv i kampagnen: NejTakTilNyeKampfly.wordpress.com

På Kvindernes Kampdag dukkede denne fredelige statue op i København på Nørrebro. Kvinden knækkede et gevær, og var bygget i træ. Hun hed Frederikke, og knejsede uautoriseret i et halvt år, før gadedrenge fik hende væltet.

NYE LØGNE OM MASSEØDELÆGGELSESVÅBEN

”Der er aldrig i Folketingssalen, som afsæt for vores krigsdeltagelse, lagt til grund at det hvilede på masseødelæggelsesvåben”, betyder Lars Løkke Rasmussen i august 2015.

”Man må gå ind militært for at få fjernet Saddam Hussein med hans masseødelæggelsesvåben”, lød alligevel daværende udenrigsminister Per Stig Møllers opfordring i Folketingssalen i 2003 om lovforslaget til krigsdeltagelse i Irak.

Danmarks statsminister er så bundet op på sin Venstre-forgængers løgne, at han trofast lyver videre. Under Irak-debatten i Folketingssalen 2003 drejede alt sig om netop truslen fra Iraks masseødelæggelsesvåben. Oppositionen nævnte selvfølgelig ordet, men også krigstilhængerne fra Dansk Folkeparti, Konservative og Venstre benyttede det – samlet omkring 100 gange plus diverse omskrivninger.

Alligevel er Lars Løkke Rasmussens bortforklaring fortsat, at krigsbeslutningen ikke drejede sig om masseødelæggelsesvåben, men i stedet blot om en FN-resolution, der drejer sig om masseødelæggelsesvåben – og lovteksten er uforståelig uden sammenhængen. De borgerliges faste nødløgn står i bizar modsætning til krigens koalitionsparterne, der har haft kommissioner til at afklare forløbet.

Med så forvirret en argumentation er det forståeligt, at Lars Løkke Rasmussens egen nyudpegede forsvarsminister Carl Holst kom til at sige sandheden, nemlig at ”Nogen mener, at vi aldrig får afdækket, hvorfor vi gik i krig. Jo, det gør man. Vi gik i krig, fordi der var masseødelæggelsesvåben. Den begrundelse var forkert. Slut!” – inden han fik besked på i stedet at øve sig grundigt på partilinjens vås.

Se mere dokumentation på FRED.dk

AGGRESSIVE DANMARK VIL BREDE SIG

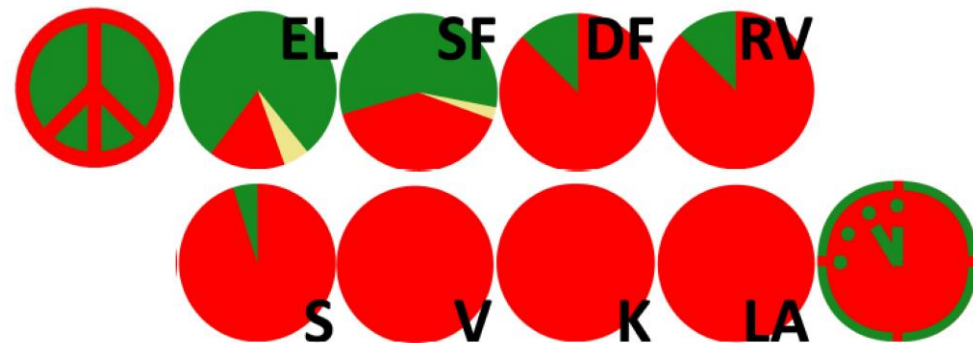
Det private efterretningsfirma *Stratfor* udsendte en analyse af vort land i 2010. Teksten var ”ikke til offentliggørelse”, men blev udbredt af *WikiLeaks*:

”Danmark er en central stat i Europa. Danmark kontrollerer Skagerrak og Kattegat, som er adgangsvejene fra Nordsøen til Østersøen. Hvis Rusland har planer om at udvide sin kontrol over Østersøens ruter, er den amerikanske flådes adgang til disse stræder essentiel. Danmark er et entusiastisk medlem af NATO, og har deltaget i både Afghanistan-krigen og den indledende invasion af Irak i 2003, som fik megen kritik fra vesteuropæiske kolleger.

Dansk politik har også en vis aggressiv linje, og gør krav på områder ved Nordpolen, i Østersøen i tvist med Polen, og ved Canada om Hans Ø. Danmark betragter Europa – og især nabolandet Tyskland, som invaderede dem i 1940 – med mistænksomhed, og forsvarer indædt sin uafhængighed.

Danmark er på mange måder en perfekt amerikanske allierede: mistænksom over for Rusland, interesseret i at holde Tyskland inden for NATO og tilbageholdende over EU. På grund af dette hjalp Washington i 2009 tidligere statsminister Anders Fogh Rasmussen til posten som NATOs generalsekretær.”

search.WikiLeaks.org/?q=1789885

Hvem stemmer for krige?

**Stem på fredeligere kandidater
– de må findes i alle partier!**

Stem for freden – udspørg kandidaterne, og stem personligt på de fredeligere af dem. Krig støttes ikke kun af de borgerlige, og Dansk Folkeparti ser fredeligere ud end Socialdemokraterne, når stemmerne tælles op – men begges krigsmodstand var mest for længe siden. Danmark har deltaget aktivt i krige siden 90'erne, hvor både borgerlige og socialdemokratiske regeringer sendte landet i krig i Irak og på Balkan. Siden kastede borgerlige regeringer Danmark ud i endnu flere krige, og de seneste socialdemokratiske regeringer har fortsat den militante linje.

I grafikken er de røde felter en sammentælling af procentvise Ja-stemmer til 40 krigsbeslutninger gennem de sidste 25 år, mens de grønne er Nej-stemmerne – de lysegule er blanke. Se detaljerne på FRED.dk/artikler/fredvalg/ikrig.htm

DENNE GRAFIK VAR ALDRIG MERE KRIGS BIDRAG TIL VALGKAMPEN

”Den borgerlige valgsejr ved folketingsvalget er godt nyt for freden. De fredelige kræfter havde ikke en chance i det forrige Folketing, men nu er der håb forude – for Socialdemokratiet har altid været til større gavn for freden i opposition, end i regering. Danmarks krige var tabu under valgkampen. Alle fløje i Folketinget holdt borgfred, så det slet ikke kunne diskuteres, om oprustning og krig er det eneste svar på terror. Nu har borgfreden store chancer for at blive brudt. Uden de snærende bånd som regerende parti plejer socialdemokraterne at finde de gamle militærkritiske toner frem igen.”

Ovenstående citat er fra AMKs blad i 2001, hvor folketingsvalget også blev udskrevet af en socialdemokratisk statsminister – og bragte de borgerlige til magten til et årti med dansk krigsdeltagelse. Men det var også en mere krigskritisk periode, hvor fx S, RV og KD stemte imod krigserklæringen til Irak marts 2003.

VENSTRES FØRSTE LØFTEBRUD BLEV MOD KRIGSUNDERSØGELSEN

”Hvis Blå Blok vinder valget, vil Venstre udvide den nedsatte kommission til en fuldstændig undersøgelse af Danmarks krigsdeltagelse fra 1998 og frem”, garanterede Venstre den november 2014. Forslaget fik fuld opbakning af De Konservative – men blev i stedet den nye Venstre-regerings første løftebrud.

Irak- og Afghanistankommissionen blev nedsat i 2012 og havde ”til opgave dels at undersøge og redegøre for baggrunden for den danske beslutning om at deltage i krigen i Irak, dels at undersøge og redegøre for, hvad danske myndigheder har foretaget sig i forbindelse med tilbageholdelsen af personer under krigen i henholdsvis Irak og Afghanistan.”

I januar ville hele den borgerlige opposition helst af med kommissionen, mens Venstre var fortsat åben for at udvide den, så da Dansk Folkeparti i april fremsatte lovforslag om at nedlægge kommissionen, var Venstre ikke med.

Ved valget nu i juni vandt Blå Blok regeringsmagten, hvorpå Venstres ny statsminister Lars Løkke Rasmussen, som sin stort set første beslutning, helt modsat valgte at nedlægge kommissionen omgående: ”Regeringen finder, at grundlaget er tilstrækkeligt belyst”, står der nu i regeringsgrundlaget.

På trods af Venstres tiltro til dansk presses evner, så er journalisternes mulighed for at undersøge krigen stærkt hæmmet af, at størstedelen af ministeriernes papirer fortsat er hemmeligstemplede – hvorimod en officiel undersøgelseskommission har uhindret adgang til det hele, og dermed mulighed for at skabe ny indsigt.

Nedlæggelsen er svært at tolke som andet end udført af skræk for undersøgelsens mulige afsløringer. I følge kommissionens formand var de blevet ”næsten færdig med grundlaget for Irak-krigen”, og alt dette materiale går nu tabt.

EN DAG OM FRED PÅ FNs FREDS DAG

21. september er FNs Internationale Fredsdag. I København vil dagen byde på sange om fred, oplæg om international konfliktløsning, eksempler på konfliktløsning i praksis og diskussion af en ambitiøs ikke-militær sikkerhedspolitik. Alt sker i *Dome of Visions* ved Det Kongelige Bibliotek, og afsluttes med aftenkoncert med legendariske Arne Würglers og Band, der spiller og synger sange til håbet om en fredeligere verden.

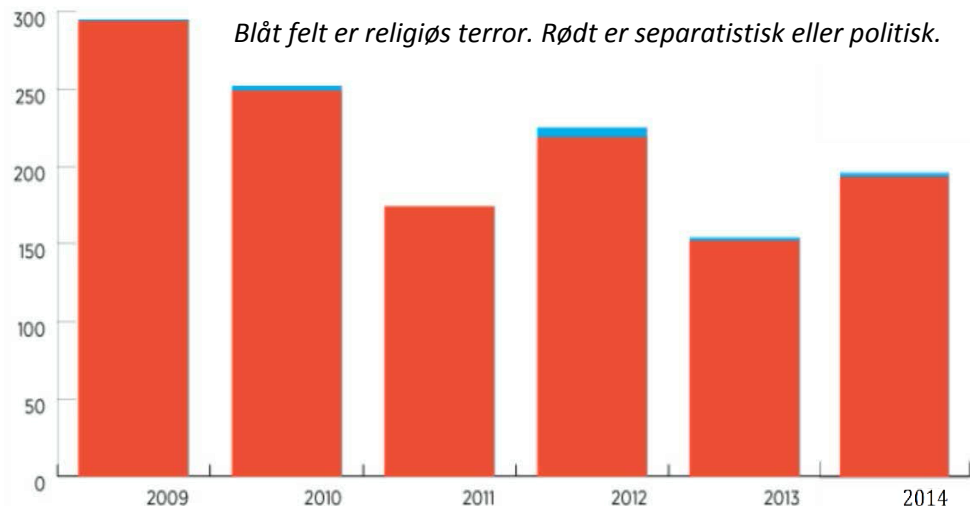
Programmet starter klokken 17.00, og vil byde på inspirerende oplæg ved Annette Stubkjær, Jørn Boye Nilensen og Ole Wæver. Dagen er arrangeret af Fredsministeriet sammen med Center for Konfliktløsning, Centre for Resolution of International Conflicts, FN-forbundet, Rådet For International Konfliktløsning og studenterforeningen Consilium, og støttes af Aldrig Mere Krig. Alle er velkomne – det er gratis at deltage!

Læs om fredsdag og Arne Würglers koncert på Fredsministerium.dk

STORT SET INGEN RELIGIØSE TERRORANGREB I EU

Af Tom Vilmer Paamand

”Nu er terroren kommet til Danmark”, lød det i foråret. En galning skød mod et debattmøde og en synagoge i København, flere blev såret og to dræbt. Målene viste, at angrebet var religiøst motiveret – og mange danskere med nervøse holdninger til muslimer synes, at nu var mistanken begrundet.

Men angrebet i Danmark skriver sig ind i en overraskende kort statistik, sammen med det grusomme angreb på satiremagasinet *Charlie Hebdo* i Frankrig. For selv om disse skræmmende angreb kan virke altdominerende, skyldes dette mest at medierne sjældent beretter om alle de andre terrorangreb – som ikke er religiøse. Sidste år blev der registreret 197 andre terrorangreb i EU. De fleste fandt ikke vej til de danske medier, og heller ikke alle de 152 terrorangreb forrige år, eller de 219 i 2012 – men det gjorde de 12 fra disse tre år, som var religiøst motiverede.

De færreste terrorangreb er altså ”islamistiske”, og har heller ikke andre religiøse grunde bag sig, skriver *Europol*. I stedet står der (kristne) separatister bag langt de fleste angreb i EU, motiveret i opgør omkring de indre grænser. Bedst kendt er konflikterne i Nordirland, men der er regionale stridigheder med voldelige grupperinger en del andre steder, mest i Frankrig, Italien og Spanien.

Tallene er fra *Europol*s nyeste statistik over udført terror, som dog også viser at det for terrorplanlægning ser helt modsat ud. Her dømmes ret få separatister, mens uforholdsmæssigt flere islamister sættes i fængsel, og arrestationerne er nærmest fordoblet det sidste år – men altså uden en tilsvarende øgning i angreb.

Heldigvis sker dødsfald ved terrorangreb meget sjældent i EU, hvor det er langt farligere at krydse trafikken på nærmeste hovedvej. Sidste år døde fire personer i EU ved samtlige terrorangreb.

FRED.dk/artikler/petting/terror7080.htm

MANDEN, DER REDDEDE VERDEN

Af Tom Vilmer Paamand

Filmen ”The Man Who Saved the World” kunne være en fantastisk cliffhanger skrevet i Hollywood, men er dansk og beskriver faktisk en skæbnenat i september 1983. Her måtte den russiske officer Stanislav Petrov reagere på computerens alarm: USA havde sendt fem atommissiler mod Rusland. Petrov havde kun få minutter til at afgøre, om hele jordkloden på hans ordre skulle lægges øde, og valgte at trods de avancerede varslingsystemer, sige *Njet!* og stole på egen intuition.

Han ventede tålmodigt på yderligere bekræftelse i disse for os alle så betydningsfulde minutter, hvor hele det velforberejede sovjetiske arsenal skulle have været affyret for at sikre *Mutual Assured Destruction* (MAD), som doktrinen var – og fortsat er. Den fremskudte radar kunne ikke bekræfte angrebet, der således

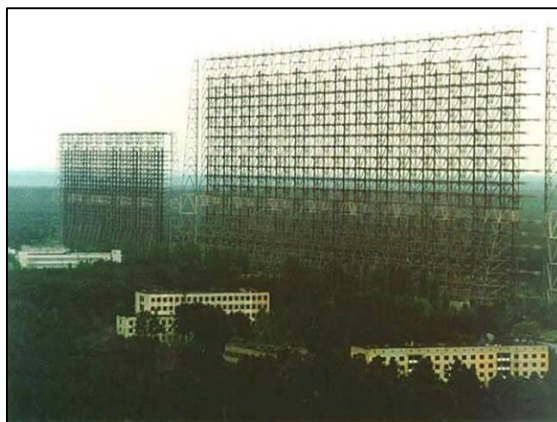
heller aldrig fik et dødbringende modsvar. Langt senere viste det sig, at en uventet spejling af solen i nogle skyformationer fik computeren til at gætte forkert.

Den ufatteligt dyre og kæmpe-mæssige radar hvis personale også holdt hovedet fornuftigt koldt, stod dengang i Sovjetstaten Ukraine. Anlægget fik strøm fra det nu så herostratisk berømte Tjernobyl-værk få kilometer væk, der blev bygget

netop til dette militære formål. Tre år efter blev radaranlægget lukket ned for evigt, da reaktoren nedsmeltede – var begivenhederne sket i omvendt rækkefølge, havde russernes langtrækkende radar ikke kunnet afkræfte angrebet.

Det er blot et enkelt led i den række af tilfældigheder, der som altid styrer verdenshistorien. Stanislav Petrov skulle som højtstående officer slet ikke have ledet den aftens overvågning, der normalt ordnes af en underordnet – men denne var blevet syg. Petrov var vicechef i analyseafdelingen på et sovjetisk militæranlæg, og var selv med til at designe computersystemerne. Han var derfor også den helt rette til at kende dets mulige begrænsninger. Episoden skete sent på natten den 25. september 1983, og alles nerver var i forvejen på højkant, da det kun var få uger efter af et sovjetisk jagerfly havde skudt passagerflyet KAL 007 ned over sovjetisk luftrum. Flyet fra Korean Airlines var kommet ud af kurs, og russerne havde være overbeviste om at det i stedet var et Blackbird spionfly fra USA.

Ingen i USAs ledelse var i tvivl om misforståelsen, men benyttede lejligheden til at kalde det en bevidst nedslagtning af uskyldige. To måneder efter missil-episoden i 1983 afholdt USA og NATO den enorme militærøvelse ”Abel Archer”. Lige mens den russiske modstander var allermest opskræmt, valgte man at simulere

optræningen fra *DefCon 5* til *DefCon 1*, hvor den sidste betyder ”Nuclear war is imminent”. Mange analyser påviser, at Sovjet opfattede øvelsen som et dække for et forestående virkeligt angreb, og panisk selv gik i højeste beredskab. Den tids retorik var virkelig gået helt over gevind. USAs præsident Ronald Reagan bliver citeret i filmen for: ”I would rather see my little girls die now, still believing in God, than have them grow up under communism.”. Og det var i den samme tale fra 1983, at Reagan talte om Sovjets ”aggressive impulses of an evil empire”, og forberedte forsvarssystemet *Star Wars* for at gøre USA usårlig.

Filmen om Petrov er den danske filmskaber Peter Anthonys første langfilm. Han undgår klogeligt kun at fokusere på de få minutter der betød alt, og har i stedet søgt samtidigt at skabe et portræt af manden bag, og hvad der drev ham til at bryde sine ordrer. Tidens hårde retorik ramte Stanislav Petrov, der i stedet for ordner og hyldest fik en reprimande for ikke at have ajourført protokollen undervejs, husker han bittert. Og bitterheden førte til at han et år senere forlod militæret. Ingen hørte om episoden før hans tidligere chef i 1993, et årti senere og efter Murens fald, skrev om sit arbejde med radarovervågning i et militært tidsskrift, og kort roste Petrov for at have handlet korrekt den nat.

I 1996 kom en mere omhyggelig gennemgang i en russisk finansavis. Selv om dette var i internettets barndom, kom den endnu kvikkere rundt online og på repertoire blandt fredsaktivister som endnu en militær nærdøds-oplevelse. Petrov indskrev sig blandt de kendte og ukendte helte, der i en alt for lang række af skarpe situationer valgte ikke at adlyde de faste ordrer og indøvede kommandoer, og dermed har været med til at sikre, at det militære apparat ikke for længst har dræbt os alle. I 1995 ventede daværende russiske præsident Boris Jeltsin længe nok til at afblæse sit modangreb, da systemerne misforstod en norsk forskningsrakket. Listen over kendte episoder, hvor det var alt for tæt på, er lang. Mange nyere historier om modige mennesker på rette plads bliver fortsat holdt skjult.

”I’m not a hero. I was just at the right place at the right time.”, som han hakkende læser op fra en krøllet seddel, da han langt om længe i 2006 i USA modtog en hæderspris for sin indsats. Den sene udenlandske anerkendelse fik stor betydning for Petrov, for da begivenheden fik intensiv omtale i USAs medier i 2004 efter prisuddelingen, blev der oprettet en støttefond for Petrov. Han havde som fattig og syg pensionist hårdt brug for penge, og det fik han hjælp til nu, hvor frivillige bidrag strømmede ind. Støttebrevene indeholdt alt fra taknemmelige skolepiger småpenge, til relativt beskedne 500 dollars fra skuespilleren Kevin Costner.

Kendiseffekten fra Kevin Costner er et af de tricks, som Peter Anthony bruger i sin film om helten, hvor han arrangerer et møde mellem de to. For Petrov er det Costner, som er den store helt – deres få minutter sammen får rigelig plads i filmens PR. Men alvor er der på, da Costner spørger hvor mange mon Petrov har reddet, og bliver synligt rystet over svaret: ”Sovjetiske analytikere mente, at de russiske missiler ville udlette halvdelen af den amerikanske befolkning – og de forventede selv blive ramt på samme vis”, forklarer Petrov. Men dette var kun

førsteslagsevnen. Efter den afsluttende anden bølge af missiler ”vil kaos herske over planeten Jordan. Solens stråler vil ikke være i stand til at nå ned til Jordens overflade. Først vil milliarder dø. Siden vil alle andre også forsvinde, og vores planet vil blive til en stor ørken.” ”Og det vil ske”, konkluderer Petrov dystert. Murens fald og tidernes skiften har ikke givet ham et lysere syn på de herskende kræfter på vor Jord, og dens fremtidige muligheder for at overleve dem. Heller ikke selv om disse optagelser faktisk blev lavet på et tidspunkt, hvor forholdet mellem Rusland og Vesten ikke var plaget af de seneste års fornyede **våbenraslen**.

Petrovs liv har da heller ikke været nemt. Han blev som 17-årig modvilligt sendt hjemmefra til et liv i hæren. Dengang som nu er den russiske hær berygtet for et ekstremt voldeligt miljø med kronisk mishandling af værnepligtige. Det lykkes dog Petrov at blive uddannet til radartekniker, hvilket medfører et omflakkende liv i det meste af Sovjets enorme område – men undervejs finder han og gifter sig med sit livs eneste kærlighed, Raisa. De får to nu voksne børn, der ikke indgår i filmens univers og forklaringer. I årene efter livet i hæren passer Petrov sig selv og sin nu stærkt kræftsyge kone Raisa. Han arbejder som civil ansat ingeniør fortsat med satellit-systemer i forsvarsindustrien.

Da historien begynder at blive kendt i Rusland, banker udenlandske journalister på hos konen, der er alene hjemme. Det er første gang hun hører om den, da hele episoden jo har været hemmeligstempelt. Hans kone dør året efter i 1997, før opmærksomheden fra resten af verden rigtigt er begyndt at rulle ind. Hans liv går i stå i den lille lejlighed, hvor han trods al virakken og donationerne fortsat bor i dag. Da filminstruktør Peter Anthony første gang mødte Petrov, finder han ham netop der – langt fra Moskvas centrum i et klamt og kompakt ghettobyggeri. Petrov viser sig at være en lille arrig, fortrukken og ubarberet pensionist i hullet skjorte. Så tynd, at det virker som om han ikke havde spist i flere måneder. Bag lejlighedens tykke støv hænger blondgardiner, og det fascinerede Peter Anthony: – *Der havde været en kvinde i hans liv, men han nægtede at tale om hende. Nogle gange er han sin egen værste fjende, fordi han har temperament, et stort ego og føler sig forsmået. Når han optræder offentligt er han venlig og bander ikke – jeg var interesseret i personen inde bag. Superman er det kedeligste menneske på planeten, fordi han bare kan alt. Stanislav er en af de rigtige helte, bare et menneske ligesom andre, men en mand der har gjort noget fantastisk.*

Peter Anthony har selv en fredelig dagsorden med filmen, som han i efteråret skal rundt på landets gymnasier for at diskutere. Til næste års folkemøde på Bornholm forbereder han en hel dag for fred, specielt rettet mod unge. Det tog ham mere end syv år at få filmen finansieret, filmet og klippet sammen. Projektet har været umådeligt svært at finde penge til, og store dele af arbejdet har derfor været ulønnet – filmens producer solgte hus og bil for at få budgettet på plads. – *Først tænkte jeg på at filme Petrov som i en klassisk dokumentar, hvor han fortæller til et kamera, men så ville vi kun få en udvandet version af hans virkelige historie, som han jo har haft 30 år til at sidde og tænke igennem. Så det blev*

en hybrid, både en dokumentar og en to timer lang spillefilm. Petrov drikker, men er en mand med stor disciplin. Han var aldrig beruset, når vi arbejdede sammen.

adrenalin godt op at køre, ikke mindst da der efter det første missil dukker mange flere op. Blaffrende katastrofeblink og gjaldende sirener, og en stor rød knap, der tydeligvis er det modsatte af en stopknap. Især her lægger man mærke til filmens vildt avancerede lydside, der ofte diskret og så til tider bombastisk banker handlingen effektivt fremad.

Nutidens Petrov gentager konstant sit budskab, om at vi må lære at lægge fortiden bag os. Tilgivelse og forsoning er den eneste farbare vej frem. Den fanger instruktøren, og illustrerer det besværlige i dette ideal gennem Petrovs egne lurende konflikter i privatlivet. Det bliver bastant, for sådan er det fat – Petrov kunne redde verden, men ikke sig selv. Filmens pointer virker gode og troværdige, selv om regnestykket næsten går for smukt op – mindre kyniske tilskuere vil skulle tørre øjne oftere undervejs. Forholdet mellem filmens søde Spørge Jørgen, tolken Galina der kom tilfældigt med på et afbud, og den vrantne gamle mand tør som forventeligt op undervejs, og vi er ikke i tvivl om hvor meget hun (og vi andre) holder af ham til sidst. På en lang køretur gennem USA besøger de to russere et udstillet atommissil. Også i dag står så **rigeligt** med missiler klar til alligevel at ødelægge hele den verden, som Petrov reddede.

Petrov og tolken er ikke skuespillere i en *road movie*, men virkelighed – og det er vores fortsat mulige ragnarok også. Dokumentarismen er blandet op med indsatte kendisser på fiktiv slap line samt rigtigt skuespil, der undervejs bringer os forbi både en koldkrigs thriller og en romantisk tragedie. Måske bliver de isnende fakta om militærsystemets logik, og dets dermed planlagte masse mord på milliarder af mennesker også lidt forvandlet til fiktion undervejs. Men slipper man forbeholdene og rider med, er filmen grundigt underholdende på en seriøs baggrund.

Se fuld anmeldelse: FRED.dk/artikler/fredkult/etrovfilm.htm

RIFBJERG – PACIFIST GENNEM ET LANGT LIV

Klaus Rifbjerg døde i foråret, og blev mindet i samtlige medier. Overraskende mange fik nævnt, ofte med irritation, at pacifismen stod stærkt blandt Rifbjergs kernesager. Den var med ham gennem hele livet, og fremgik bastant af læserbreve, digte og essays. Han støttede alt fra Kvinder for Fred til Fredsskattefonden, og var med da Aldrig Mere Krig i 2008 indbød til [manifestation for militærnægtelse](#). Klaus Rifbjerg beskrev i 2007 sin fredsdrøm med [velvalgte ord](#):

Ingen skal få mig overbevist om, at man i vor tid vil få indført demokrati og skabt frihed for enden af et geværløb. Læser man dagligt Information (det har jeg gjort i halvtreds år), kan man ikke undgå at bemærke glidninger i avisens holdninger. Det er jo en gammel modstandsavis, og der er ikke noget sært i, at idealerne fra krigens tid holdes i hævd. Kampen mod fjenden – de tyske besættere – og det voldsomme og berettigede had til nazismen, skabte et ideologisk fundament, som var til at tage og føle på og fuldt forståeligt.

Alligevel har der været fluktuationer undervejs, nuanceringer, ja i visse perioder har man ligefrem kunnet støtte en politik, der gjorde *Make Love/Not War* til sit slogan og fandt det rimeligt at organisere sig og foranstalte storstilede demonstrationer mod brugen af atomvåben. Den tid er længst forbi, og tilsyneladende er det for mange, ja måske endda de fleste en lettelse. *Flower Power* – hvad var det egentlig for noget barnagtigt, uforpligtende fis? Og gik de unge mennesker egentlig ikke først og fremmest i fjendens tjeneste som 'nyttige idioter'? Det har man diskuteret og endevendt og tygget drøv på, og når det drejer sig om Information, er man i løbet af de senere år nået frem til den konklusion, at en pacifistisk tilgang til tingene netop er noget barnagtigt, uforpligtende fis. Det kan jeg tale med om, for de oprørte anklager kommer alle vegne fra, og symbolet på det hele er Deres ærbødigt undertegnede siddende i en liggestol med ryggen til.

Derfor er det nærmest pinagtigt at skulle drage Irak-krigen ind i sammenhængen, og jeg skal prøve at være så kort og så underspillet, det er er mig muligt: Er de mere end hundredtusinde civile krigsofre indsatsen værd? Ser man skyggen af et spirende demokrati efter tragedien? Er Irak og verden blevet et bedre sted at leve i, fordi man har givet Saddam Hussein en løkke om halsen og hængt ham? Nu handler det så om Afghanistan, hvor vi agerer militært på et FN-mandat. Vores styrker er tilkaldt for at hjælpe, og Leif Davidsen afholder sig ikke fra at drage sammenligninger med den spanske borgerkrig, hvor verdens intelligentsia plus folk af alle stænder meldte sig for at bekæmpe fascismen. ... Jeg synes ikke, det

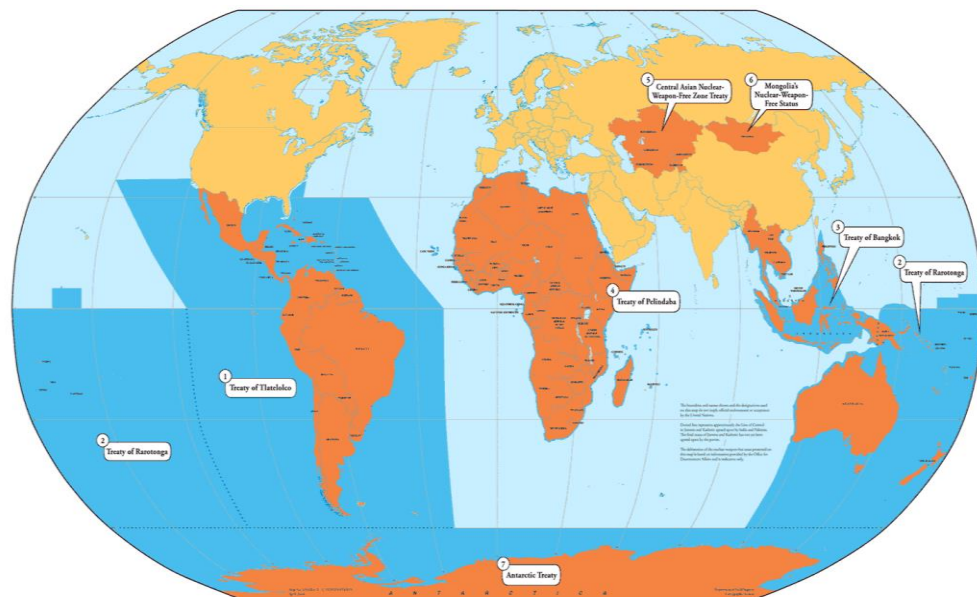
er så enkelt, som 'man' in casu Information gør. Jeg synes faktisk, det er helvedes kompliceret efter at have studeret kilometervis af artikler om emnet og læst ligeså mange bøger. Af dem fremgår det, at i Afghanistan har ingen udenvælts magter nogen sinde kunnet vinde noget som helst afgørende slag endsiges kunnet indføre styreformere, der var anderledes end dem en håndfuld krigsherrer og opiumsbaroner plus de almindelige afghanere ønskede, ja selv det mægtige Sovjet måtte stikke halen mellem benene og tage hjem til moderlandet, da det stod klart, at den eneste udgang på felttoget var et lammende og larmende nederlag. Omkostningerne taler vi ikke om, dem gemmer jeg i lirekassen.

Det gik – som bekendt – ikke bedre i Spanien i sin tid. Enden på det hele blev fyrre års fascistisk diktatur bl.a. som resultat af de indbyrdes stridigheder på den spanske, republikanske venstrefløj. Det er mig meget om ikke at lyde hverken kynisk eller klynkende, og tro mig, jeg er ingen ynder af hverken piskeslag til utro kvinder eller steninger eller demagoger eller diktatorer. Men jeg bliver rasende, så jeg har lyst til at hamre hænderne i klaviaturet ved tanken om, at der rundt omkring i verden arbejdes dag og nat og med stor profit af dødens købmænd, våbenfabrikanterne, der overgår hinanden i opfindsomhed, når det drejer sig om at lave 'systemer', som med de mest rædselsfulde konsekvenser kan slå tusinder og atter tusinder af mennesker ihjel, og at vi godtager og hylder deres virke som et middel til menneskehedens frelse og frihed. Det er til at brække sig over, ligesom når man hører om soldater, der sendes hjem i flagindsvøbte kister efter at have betalt 'den højeste pris'. Hvis en forfatter kan godtage den kliché, bør han lægge pennen. ... Ingen skal få mig overbevist om, at man i vor tid vil få indført demokrati og skabt frihed for enden af et geværløb. Jeg får aldrig My Lai og billederne fra Abu Ghraib vasket af nethinden. Jeg ser stadig skyer af napalm og brændende børn og Agent Orange for det indre øje, og jeg ser Margaret Thatcher kissemissie med Pinochet og filmklippet af Salvador Allende i regeringsbyens flammer.

Jeg er stolt af mit fædreland og dets generøse engagement i verdens problemer, men jeg synes naturligvis, vi kan gøre det bedre end ved at sende F16-fly til Afghanistan for at bombe fascistiske talebanere eller forlade Irak, mens det lokum, vi selv har antændt, stadig brænder. Jeg synes afgjort, vi skal have en hær, men det skal være en hær uden våben, uden isenkram, uden platte slagsange med millioner af skatte kroner bundet i halen. Jeg synes, vi skal komme til fornuft og sende al den hjælp og alle de folk af sted, det overhovedet er muligt, tænksomme mennesker, dygtige håndværkere, ægte genopbyggere, og lad det endelig koste, hvad det koster, det kan aldrig blive dyrere end alt det forbandede isenkram. ...

Fed ligger osen af løgn og propaganda over landene i disse år, og kun den er skurk, som stikker hovedet op af tågerne og insisterer på, at der muligvis er en anden vej at gå end den slagne. Det nærmer sig defeatismen, synes man, måske endda forræderiet og er i det mindste udtryk for en mangel på engagement, der ikke blot er irriterende og trættende, men også i længden kedsommelig og usexet som tonerne fra en lirekasse, hvor valsen er slidt helt ned.

RESTEN AF VERDEN HAR FOR LÆNGST ERKLÆRET SIG ATOMVÅBENFRI

UN.org/disarmament/WMD/Nuclear/NWFZ.shtml

HISTORIEN OM ATOMBOMBEN ER CENSURERET

Nu 70 år efter Hiroshima og Nagasaki lød omkvædet i medierne atter, at atombomberne havde været nødvendige. Japan ville ikke overgive sig, og bomberne sparede derfor en kvart million amerikanske soldaters liv i fortsatte kampe. Denne officielle fortælling er omhyggeligt skabt og styret fra USA, der hele vejen har sørget for at undertrykke andre versioner.

USA var besættelsesmagt i Japan, og håndhævede omgående streng censur, hvor straffen kunne være tvangsarbejde. Et stort dagblad blev suspenderet for at citere en politiker og senere premierminister for at angrebet var en krigsforbrydelse. Journalister måtte gemme de sandfærdige historier bort i årevis, mens de ventede på at pressen fik friere vilkår.

Samtidig sørgede USA for at billederne og fortællingerne var i deres favør. USAs militær havde masser af skrækindjagende farvefilm med ofre og ødelæggelser, men de fleste billeder var låst bort frem til 1980'erne. Strategien virkede, og selv i Japan betragter de færreste i dag atombomberne som den krigsforbrydelse mod folkeretten, som det klart var.

Historikere med adgang til de japanske krigsarkiver har påvist, at truslen fra atombomberne ikke skræmte generalstaben. Reelt overgav Japan sig straks efter Sovjet erklærede krig mod dem, for landet havde fejlagtigt satset på i stedet at få Stalin til at forhandle en fredsløsning.

Journalisten.dk/den-censurerede-historie-om-nagasaki

DANMARK HALTER BAGUD MOD ATOMVÅBEN

Østrig har taget initiativ til en national forpligtelse om at arbejde for en konvention, der forbyder atomvåben. 115 stater har tilsluttet sig, og Danmark har talt varmt for, men har – sammen med atommagterne – ikke selv tilsluttet sig.

Under FN's "The Review Conference of the Parties to the Treaty on the Nonproliferation of Nuclear Weapons" (NPT) lykkedes det i år ikke at blive enige om et slutdokument, selv om indholdet i forslaget var betydelig svagere end tidligere, igen fordi atommagterne strittede imod. Den danske udenrigsminister er derfor blev bedt om at forklare, hvorfor Danmark endnu ikke er med i Østrigs initiativ mod atomvåben. Bag henvendelsen står Danske Læger Mod Kernevåben som led i International Campaign to Abolish Nuclear Weapons (ICAN), der i Danmark består af bl.a. Aldrig Mere Krig – og vi har hjulpet med teksten.

ICANw.org/pledge

VÆBNET KAMP FOR MENNESKERET RESULTERER I TAB AF DEM

Efter min opfattelse skal der tages initiativ til dialog mellem religionerne: Enhver religions primære mål må vel være at vise respekt for "guds" skaberværk. Hvorfor kan religionerne så ikke samarbejde om at løse konflikter uden krig, i stedet for at skabe splid blandt mennesker og opfordre til krig.

Krig medfører enorm forurening og ødelæggelse af liv og livsbetingelser. Men når fattige angriber rige, bliver de rigeste rigere, og de fattigste fattigere. Den, der bliver angrebet, vil forsvarer sig. Den rige, der bliver angrebet, vil købe sig effektive forsvarsvåben. Dermed tjener våbenindustrien endnu flere penge – og ressourcer, råstoffer, arbejde og kapital bliver brugt til våben og krig, i stedet for mad og sundhed for mennesker.

Her i Vesten går vi jo meget op i demokrati og menneskerettigheder, og vil gerne hjælpe undertrykte folkeslag i deres Kamp for menneskerettigheder. Men væbnet kamp for menneskerettigheder resulterer ofte i tab af de basale menneskerettigheder: ren luft, rent vand, en sund ernæring og tag over hovedet. Og sætter endnu mere gang i flygtningestrømmen.

Poul Pedersen

FREDSVAGT I 5000 DAGE

Fredsvagten er et eksempel på hvordan medier undgår at nævne freden. I juni havde vi stået – hver dag – i 5000 dage. Vi kan vistnok komme i Guinness rekordbog. Vi havde endda sendt en pressemeddelelse. Det er noget af det farligste når vores medier på den måde undertrykker realiteterne.

Den 19. oktober har fredsvagten bestået i 14 år. Det kan mærkes på publikum. Alle er blevet mere ens i tøj, flere kan tale engelsk og man smiler mindre. Folk er blevet ligeglade. De kan ikke klare 14 års krig med det eneste resultat: borgerkrig og flygtninge. Vi kan jo også mærke den manglende opbakning. Vi står i dag knap nok 2x3 timer. Da vi startede stod vi 5x3 timer. Men det giver stadig mange lærerige oplevelser.

Peter Henning

AARHUS FREDSFESTIVAL DEN 4. OKTOBER

Årets festival har temaet ”Oprustning af Norden truer freden”, og det er med gratis adgang fra klokken 13 – 20 på Folkestedet, Carl Blochs Gade 28 i Aarhus.

[Facebook.com/events/1653187148255668/](https://www.facebook.com/events/1653187148255668/)

FLAG SELV PÅ HALV

Sorgen over de fortsatte krige er ikke blevet mindre gennem den årrække hvor Aldrig Mere Krig, med god hjælp fra en lang række privatpersoner, har opfordret til at flage på halv den 5. september. I sorg over krigens ofre, civile såvel som soldater, og i protest mod den hyldestdag, som en regering har udnevnt dagen til. Men AMK har besluttet sig for at stoppe annonceringen, selvom det fortsat er en god ide at vise sin sorg for dagen.

Først og fremmest har vi sammen fået viftet grundigt med flaget, så ingen kan være i tvivl om, at ikke hele folket står bag den statsbefalede fejring. Den officielle del har også vist sig at være hul tradition. Meget få udfører flagningen – og soldater har pinagtigt selv **stoppet flag** i hænderne på folk, for at få nogen til at hylde sig. Når kun få flager, finder denne nytilkomne flagdag nok selv et mere diskret leje med tiden. Til gengæld er der grund til at sende flaget til tops på FN's Internationale Fredsdag den 21. september. Denne dag er ikke officiel flagdag i Danmark, men spørg din lokale kommune, om de også husker at hylde freden.

AMK VILLE IKKE STOPPE TRISTE FOLKS ADGANG TIL FOLKEMØDET

Blandt andre et såkaldt ”Initiativ For Ikke-anstødeligt Folkemøde” ønskede at blokere diverse højreorienterede grupperingers deltagelse i Folkemødet på Bornholm. Aldrig Mere Krig var imod, da højrefløjsernes indtog trods alt var i Folkemødets ånd, da de kommer med et politisk indspark til en politisk festival. At vi som fredsaktivister er imod mange af fx Danskernes Partis **holdninger** overrasker ingen, og er så indlysende, at det ikke umiddelbart behøver yderligere markering.

Se analysen på AldrigMereKrig.dk/komntar#folkeforbud

VEDTÆGTSÆNDRINGER VEDTAGET...

De to ændringsforslag til **vedtægterne** blev vedtaget på Årsmødet. I punkt 4 står nu at ”*Forbundet ledes af en hovedbestyrelse på 5 medlemmer*”, hvor der ”*i lige årstal vælges 3 medlemmer og i ulige årstal 2*”. Til samme punkt blev tilføjet, at ”*hovedbestyrelsen giver kassereren de nødvendige fuldmagter til at disponere over foreningens bankkonti*” Desuden blev det skrevet ind i arbejdsplanen, at ”*deltagerne er enige om, at da Aldrig Mere Krig går ind for fredelig konfliktløsning, er dette også er en naturlig del af det interne arbejde hos AMK selv.*”

Se vedtægterne på AldrigMereKrig.dk/sider/vedtaegt.htm

Kortere tekster uden navn på, er af ansvarshavende redaktør Tom Vilmer Paamand.

Redaktionen modtager gerne stof fra medlemmer og andre, helst i elektronisk form og udenlandske tekster oversat. Redaktionen gør opmærksom på at henvisninger og artikler i bladet kan have indhold, der ikke nødvendigvis udtrykker redaktionens eller AMKs holdninger.

Redaktion: Poul Pedersen og Tom Vilmer Paamand m.fl.

Kontakt Landskontoret:

Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4
6880 Tarm. Telefon: +45 97373163
E-mail: info@AldrigMereKrig.dk

Besøg vores websted:
www.AldrigMereKrig.dk

Regnskabsfører (kasserer):

Poul Pedersen, Fyrresvinget 35
8600 Silkeborg. Tlf. 8683 6690
Poul@AldrigMereKrig.dk
Bank: Arbejdernes Landsbank
Reg. 5396 Konto. 0309139
Giro via posthus: 80237278
Swipp og MobilePay: 42667118

Hovedbestyrelse:

Arne Hansen, Sønderjyllands Allé 35, 9900 Frederikshavn	Tlf.: 9842 5542
Mobil: 3042 0818. Mail: arne@aldrigmerekrig.dk	www.ArneHansen.net
Hasse Schneidermann, Markmusvej 18, 8410 Rønde	Tlf.: 2333 4460
Mail: hasse@aldrigmerekrig.dk	
Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm	Tlf.: 9737 3163
Mobil: 2062 31263. Mail: hermod@aldrigmerekrig.dk	
Poul Pedersen, Fyrresvinget 35, 8600 Silkeborg	Tlf.: 8683 6690
Mobil: 4045 0847. Mail: mailto:poul@aldrigmerekrig.dk	www.PAXmusik.dk
Tom Vilmer Paamand, Klemstrupvej 5, 8550 Ryomgård	Tlf.: 3694 8328
Mobil: 5051 0328. Mail: tom@aldrigmerekrig.dk	www.FRED.dk

Suppleanter:

Peder Frode Hansen, Skårupvej 7, 7700 Thisted	Tlf.: 9797 4215
Bo Richardt, Dagmarvej 5, 3060 Espergærde	Tlf. 49 13 18 87
Mail: bo@aldrigmerekrig.dk	www.Fredsvagt.dk

AMKs Bestyrelse

Returadresse: Aldrig Mere Krig, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm

<p>Bliv medlem af AMK Støt freden – "knæk et gevær med os Der er brug for pacifistiske synspunkter mere end nogensinde. Vi har brug for dig. Vi har brug for at blive flere.</p>			
<p>Vi arbejder på at finde alternativer til oprustning og på at udvikle forsvarsformer, der bygger på ikke-vold. Aldrig Mere Krig er ikke knyttet til noget parti eller nogen religiøs forening.</p>	<p>☐ Oplysning om Aldrig Mere Krig Inkluderet i medlemskab er bogen Krudt uden Kugler og AMKs emblem</p>	<p>☐ Enkeltperson Kr. 225 ☐ Par Kr. 300 ☐ Student mm. Kr. 150 ☐ Pensionist Kr. 150 ☐ Civil værnepligt Kr. 150</p>	
<p>Navn ----- -- Adresse ----- -- Tlf. ----- -- E-mail -----</p>			
<p>At være pacifist er en livsholdning. Aldrig Mere Krig blev startet i 1926 og er i dag en af landets ældste fredsorganisationer.</p> <p>– derfor er AMK en gammel forening, der ikke kun kører på enkelte mærkesager – det er livet det drejer sig om, og den "sag" forældes ikke.</p> <p>Fred er en menneskeret – Krig er en forbrydelse mod menneskeheden Konflikter bør altid løses med fredelige midler Læs principprogram og vedtægter: AldrigMereKrig.dk/sider/vedtaegt.htm Se også Facebook.com/aldrigmerekrieg</p>			